

ски епископи за Македония, но, като е позволило на гръцката църква ужъ да го заплашва, то, до сега йоще, не е издало *бератъ* на назначенитѣ епископи.

Берлинския трактатъ обезпечава на християнитѣ въ оттоманската империя свобода на съвѣстѣта и свободно богослужение; слѣдователно, той дава на македонскитѣ българи права да се присъединяватъ къмъ която църква искатъ. Но, безъ да обръщатъ внимание на неотколѣшното прѣдписаніе и на фирмана отъ 1869 г., който заключава точното обстоятелство на Портата, — тѣзи нещастни се държатъ подъ игото на гръцкитѣ епископи, които се съединили противъ тѣхъ съ турцитѣ. Затварятъ имъ училищата и църквитѣ, които тѣ си правятъ отъ своитѣ пожертвования; заточаватъ и пждятъ поповитѣ и особено учителитѣ. Отнематъ имъ всички срдства къмъ нравственно и умствено прѣуспѣвание. Нѣма-ли да се намѣри нѣ-коя държава, която да поиска изпълнението на относящитѣ се тука статии отъ берлинския трактатъ, на който и безъ това указватъ, като на прѣпятствие къмъ осществяването на народнитѣ желания?

Българското духовенство е невѣжественно, защото гръцкитѣ епископи съвсѣмъ не желаятъ, щото то да е образовано. То живѣе отъ това, което събира при изпълнението на религиознитѣ служения. Но, българскитѣ селяни, както и сърбскитѣ, считатъ за дългъ само исправно да посѣщаватъ църквитѣ, макаръ, че заедно съ това, тѣ сж много привързани къмъ своитѣ попове и калугери, въ които тѣ виждатъ прѣдставители на своята националность.

